

Formanden: Exemplarer af det indbragte Lovforslag vilde blive omdeelte til ærede Medlemmer.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Forhøielse af den ved Placat af 29de October 1824 § 3 bestemte Betaling for Hundetegn i Kjøbstæderne, m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A, Sp. 1573 ff.)

Bonløffe: Dette Lovforslag er i det andet Thing undergaaet enkelte Forandringer og har faaet nogle Tilføjninger. Ved Tilføjningen til § 1 skal jeg ikke opholde mig, men derimod forekommer det mig, at det sidste Stykke af § 2 har faaet en Tilføjning, som ikke kan være rigtig velkommen. Det overlades nemlig derved til Justitsministeren alene at bestemme, hvorvidt en ved en Kjøbstad nærliggende Landsby kan indlemmes under Loven, men jeg synes, at det vilde være rigtigere, at de locale Autoriteter idetmindste fik Ret til at gjøre Indstilling i saa Henseende. Det forekommer mig, at det vilde see lidt underligt ud, om f. Ex. i et Landdistrict Beboerne i eet Stykke af et Sogn kom til at løse Hundetegn, medens Beboerne i det andet Stykke af Sognet ikke behøvede at løse dette Tegn, blot fordi det første Stykke laa Kjøbstaden nærmere end den øvrige Deel af Sognet. Der-til kommer det Spørgsmaal, hvorledes Justitsministeriet vil være istand til at paalægge Communerne at anvende disse Penge; i hvilket Diemed skulle de kunne anvendes? Det er mig næsten ikke muligt at see dette. — Endnu skal jeg gjøre den lille Bemærkning, at vi navnlig i saadanne Tilfælde som her, hvor vi have med en saa lille Lov at gjøre, kunde ønske saavidt muligt at naae til at faae optaget de gamle Bestemmelser i den; derved vilde Øfersynet af Lovsamlingsen i høj Grad gjøres lettere, medens det ellers næsten bliver umuligt at finde Rede i den. Det vilde efter min Mening være en let Sag, særlig i dette

Tilfælde, at optage hele den gamle Placat i Loven eller ialfald den Deel af den, som skal være gjældende; derved vilde vi jo have sat den øvrige Deel ud af Kraft.

Chr. Niemstad: Jeg skal ikke gjøre nogenstøms Indvending enten imod den Forhøielse af Hundeaafgiften for Kjøbstæderne, som her foreslaaes, eller for dens Indførelse paa Frederiksberg og i andre Stæder. Dette kan være meget naturligt og fornuftigt, men hvad jeg tror ikke er saa naturligt og fornuftigt, er den Maade, hvorpaa denne Skat opkræves. Det er noget støvende og i og for sig høit urimeligt, at en Skat opkræves paa den Maade, at det paalægges den Paagjældende hvert Aar under stadig stigende Strafaansvar at indbetale Skatten. At den første Anmeldelse paalægges den Bedkommende under Strafaansvar forekommer mig rigtigt og naturligt, men naar den Bedkommende først ved Anmeldelsen har konstateret sin Skattepligt, synes det dog at være det ene Naturlige, at man her bærer sig ad som ved andre Skatter, nemlig opkræver den hvert Aar hos ham, og i Tilfælde af, at den ikke betales, foranstalter den inddreven ved Udpantning. Saaledes som Lovgivningen nu er, er det derimod Bedkommendes Pligt, uagtet han engang har anmeldt sin Skattepligt, selv hvert Aar paany at løse Tegn, saaledes at hvis han ikke gjør det, bliver han tiltalt og straffet, men at indføre Regler for en sliig Opkrævningsmaade, hvor man endnu ikke har den, forekommer mig ikke at være rimeligt. Langt naturligere vilde det være, om man tvertimod ogsaa forandrede dette Forhold for Kjøbstæderne, saaledes at der, naar de Bedkommende først havde gjort Anmeldelse, blev opkrævet Skat hos dem. — Forrigt skal jeg blot gjøre den korte Bemærkning, at det ikke med Hensyn til disse Stæder, hvor Hundeaafgiften paatænkes indført, er ganske klart, inden hvilken Frist Anmeldelsen første Gang skal see. Formodentlig er Meningen, at det skal være inden 2 Maanedes efter Lovens Straftræden, men det er ingenlunde klart, isærdeleshed naar man sammenligner Bestemmelsen her med Placaten af 29de October 1824.